

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การถ่ายภาพบุคคลของเด็กแต่ละช่วงอายุเรื่อง “ความไร้เดียงสา”
CHILDREN PORTRAIT PHOTOGRAPHY TITLED “INNOCENT”

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 76227
วัน,เดือน,ปี 20 พ.ย. 2550

b. 118 4184x
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2546

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การถ่ายภาพบุคคลของเด็กแต่ละช่วงอายุเรื่อง “ความไร้เดียงสา”
CHILDREN PORTRAIT PHOTOGRAPHY TITLED “INNOCENT”

นางสาวกัญชนิกา เมืองวงษ์
MISS KANCHANIKA MEANGWONG

ภาควิชาศิลปะการถ่ายภาพ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการถ่ายภาพ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... *นางจันทิมา* *อรุณ* วันที่ 02/04/04
(อาจารย์พงษ์ศักดิ์ ตั้งติวจา)

หัวหน้าภาควิชา..... *ดร. รุ่งเรือง* วันที่ 9 เม.ย. 47
(อาจารย์วีศักดิ์ รักใหม่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์ (ไทย) การถ่ายภาพบุคคลของเด็กแต่ละช่วงอายุ เรื่อง “ความไร้เดียงสา”
(อังกฤษ) CHILDREN PORTRAIT PHOTOGRAPHY TITLED
“ INNOCENT ”

ชื่อ นางสาวกัญชนิกา เมืองวงษ์
สาขาวิชา การถ่ายภาพ(สมทบ)
ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2546
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ พงษ์ศักดิ์ ตั้งติวจา

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การถ่ายภาพบุคคลของเด็กแต่ละช่วงอายุ เรื่อง ความไร้เดียงสา มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อศึกษาถึงวิธีการถ่ายภาพบุคคลของเด็กแต่ละช่วงอายุว่ามีลักษณะแตกต่างกันเช่นไร จะได้นำไปประยุกต์ใช้ให้มีความเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นข้อมูลทางการศึกษาแก่บุคคลที่มีความสนใจในการถ่ายภาพเด็ก

กำหนดวิธีการศึกษา เป็นการถ่ายภาพบุคคลของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 10 ขวบ โดยศึกษาจากข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับเด็กแต่ละวัย ทั้งทางจิตวิทยา และทางพฤติกรรมโดยทั่วไปว่ามีลักษณะอุปนิสัยเป็นเช่นไร และได้มีการศึกษาจากการเก็บข้อมูลจริง โดยใช้วิธีสังเกตเด็กแต่ละวัยอย่างใกล้ชิด เพื่อทำการศึกษาเปรียบเทียบกับข้อมูลทางวิชาการที่ได้มา ซึ่งเด็กแต่ละวัยมีความต้องการและมีวิธีการแสดงออกที่แตกต่างกันออกไป

ด้านลักษณะการถ่ายภาพจะนำเสนอภาพเด็กแต่ละวัยตามลักษณะของการพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ผ่านจากกิจกรรมในชีวิตประจำวันของเด็กแต่ละคน โดยใช้กล้อง 35 มม. ในการทำงานเพราะความสะดวกและรวดเร็วในการบันทึกภาพ และใช้แสงจากธรรมชาติเป็นแสงหลัก

จากการศึกษาสามารถแบ่งกลุ่มลักษณะการทำงานได้ 3 กลุ่มใหญ่ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มเด็กเล็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ปี เป็นวัยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลยเป็นวัยที่มีความบริสุทธิ์ ที่สุด ความต้องการของเด็กวัยนี้หลักๆ ขอแคกินอิ่ม นอนหลับ ก็จะทำให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี แต่ทั้งนี้เด็กวัยนี้แม่ของเด็กเข้ามามีบทบาทพอสมควรเพราะเด็กวัยนี้จะไม่มีความผูกพันและใกล้ชิดกับแม่อย่างมากโดยผ่านการสัมผัส และสัมผัสผ่านทางด้านกลิ่น ด้านเสียง ด้านรูปลักษณะที่คุ้นเคย แม่จะให้ความรู้สึกที่ปลอดภัย และอบอุ่นแก่เด็กในเวลาทำงานได้ดีที่สุด และจะส่งผลให้

การทำงานง่ายขึ้นด้วย วิธีการทำงานกับเด็กเล็กจะใช้เวลาทำความเข้าใจกับคุ้นเคยเป็นช่วงเวลาสั้นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประมาณครึ่งวันเป็นอย่างมากในการสร้างความสนิทสนมก่อนการถ่ายจริง การดึงดูดความสนใจในการถ่ายภาพจะใช้ของเล่นของเด็กเป็นตัวยุทธในการทำให้แบบไปในทิศทางที่ต้องการ กลุ่มที่สองคือกลุ่มเด็กที่อายุระหว่าง 3 – 6 ปี ในการทำงานกับเด็กกลุ่มนี้ต้องใช้เวลาเข้าไปทำความรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดีเสียก่อน โดยเข้าไปทักทายพูดคุย หรือร่วมกิจกรรมในห้องเรียนกับเด็กเป็นประจำ สม่่าเสมอ เสมือนเป็นเพื่อนเล่นของแก พร้อมทั้งทำความรู้จักผ่านผู้ปกครอง หรือทางครูประจำชั้นเพื่อจะได้รู้จักนิสัยที่แท้จริงมากยิ่งขึ้นว่าแต่ละคนชอบหรือไม่ชอบอะไร จะได้ปฏิบัติตัวให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน เด็กวัยนี้จัดเป็นช่วงที่ซนที่สุดและยากต่อการทำงานที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีผู้ช่วยในการทำงานหลายๆคน กลุ่มที่สามคือกลุ่มเด็กที่อายุระหว่าง 7 – 10 ปี เด็กวัยนี้ใช้เวลาทำความรู้จักคุ้นเคยแค่ระยะเวลาสั้น แค่พอรู้จักตัวตนของเด็กเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการถ่ายภาพให้เหมาะสมกับแต่ละวัย โดยใช้วิธีการพูดคุยสอบถามจากตัวเด็กเองว่าเค้าชอบหรือไม่ชอบอะไร แล้วค่อยอธิบายการทำงานให้เด็กฟัง เด็กก็จะเข้าใจและให้ความร่วมมือในการทำงาน

ผลสรุปในการถ่ายภาพเด็กแต่ละช่วงอายุ ตั้งอาศัยปัจจัยหลายๆด้านทั้งจากช่างภาพที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจทางด้านถ่ายภาพเด็กเป็นอย่างดีแล้ว ความพร้อมจากทางผู้ปกครองที่ต้องให้ความสนับสนุนร่วมมือในการทำงานก็สำคัญแต่ที่เห็นจะสำคัญที่สุดก็คือ การให้ความร่วมมือจากตัวเด็กเอง ทั้งในเรื่องสภาพร่างกาย และจิตใจที่ต้องดีพร้อม

กิตติกรรมประกาศ

การทำงานศิลปนิพนธ์ครั้งนี้เริ่มต้นจากความรัก ความประทับใจส่วนตัวในภาพถ่ายเด็ก ถึงแม้จะรู้ก็ตามว่าการถ่ายภาพเด็กไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะเราไม่อาจสามารถควบคุมหรือกำหนดสิ่งที่เราต้องการได้เสมอไป แต่ทั้งนี้การทำงานครั้งนี้ก็คงมีอาจสำเร็จได้หากขาดบุคคลเหล่านี้ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาคำแนะนำ ให้ความสนับสนุนและให้กำลังใจ

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และทุกคนในครอบครัวเมืองวงษ์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจเป็นอย่างดีเสมอมา

ขอบคุณ อาจารย์พงษ์ศักดิ์ ตั้งติวจา ที่คอยให้คำปรึกษาและคำแนะนำเสมอมา ขอบคุณ อาจารย์สาขาการถ่ายภาพทุกท่านที่ให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีเสมอมา และให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์ในการทำงาน

ขอบคุณทุกๆ ครอบครัวที่ให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี

ขอบคุณคุณครูทุกท่าน และน้องๆทุกคนที่โรงเรียนประถมนคร 2 ทุกคนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี และน่ารักกับพี่มาก ๆ ขอบคุณเพื่อนเก่าที่โรงเรียนสตรีสมุทรปราการทุกคนที่คอยช่วยเหลือเป็นอย่างดี

ขอบคุณเพื่อนๆสาขาการถ่ายภาพทุกคนที่คอยให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจเป็นอย่างดีเสมอมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ก-ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญภาพประกอบ.....	จ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญและที่มา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	1
1.4 ขั้นตอนการดำเนินงาน.....	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
บทที่ 2 การศึกษาข้อมูล	
2.1 ประวัติศาสตร์การถ่ายภาพเด็ก.....	3 - 9
2.2 ความหมายและขอบข่ายการถ่ายภาพบุคคล.....	10 - 11
2.3 พัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กแต่ละปี.....	11 - 13
2.4 การแก้ปัญหาในการควบคุมอารมณ์เด็ก.....	13 - 15
2.5 การถ่ายภาพเด็กแต่ละช่วงอายุ.....	16 - 19
2.6 การถ่ายภาพเด็ก.....	19 - 22
บทที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล	
3.1 ขั้นตอนการทำงาน.....	23 - 25
บทที่ 4 ผลงาน	26 - 36
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา	
5.1 ปัญหาและข้อเสนอแนะ.....	37
5.2 สรุปผล.....	38
บรรณานุกรม.....	39
ประวัติผู้เขียน	40

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

รูปภาพ

หน้า

1. ภาพทางประวัติศาสตร์การถ่ายภาพบุคคล.....	5 - 9
2. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 1.....	27
3. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 2.....	28
4. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 3.....	29
5. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 4.....	30
6. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 5.....	31
7. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 6.....	32
8. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 7.....	33
9. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 8.....	34
10. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 9.....	35
11. ภาพถ่ายงานศิลปนิพนธ์ รูปที่ 10.....	36

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มา

การถ่ายภาพเด็กเป็นการบันทึกความไร้เดียงสา ความน่ารัก ความบริสุทธิ์ ตลอดจนความสนุกสนานร่าเริงไว้แล้ว การถ่ายภาพเด็กยังจัดว่าเป็นศาสตร์ที่ลึกซึ้ง เพราะต้องอาศัยประสบการณ์ในการทำงาน และพื้นฐานเกี่ยวกับการถ่ายภาพบุคคล ช่างภาพยังสมควรต้องเรียนรู้ธรรมชาติของเด็กแต่ละวัย ซึ่งแตกต่างกันไปตามอายุ และตัวบุคคล เด็กบางคนก็มีพัฒนาการที่รวดเร็วกว่าวัย ในขณะที่เด็กบางคนก็มีพัฒนาการที่ค่อนข้างช้า โดยเฉพาะพัฒนาการทางสมองและจิตใจก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่นทางครอบครัว ทางสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย ฉะนั้นการศึกษาพฤติกรรมเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อเป็นแนวทางให้ช่างภาพทราบว่าควรปฏิบัติต่อเด็กอายุต่างอย่างไร จะเลือกใช้ของเล่น หรือ เกมสื่ออย่างไหนมาหลอกล่อ เพื่อให้ได้ภาพที่สมบูรณ์ที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาถึงวิธีการถ่ายภาพบุคคลของเด็กแต่ละช่วงอายุว่ามีลักษณะแตกต่างกันเช่นไร

1.3 ขอบเขตของโครงการ

ต้องการศึกษาการถ่ายภาพเด็กแต่ละช่วงอายุตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 10 ขวบ ด้วยกล้อง 135 มม. และใช้ฟิล์มเนกาทีฟสี (Protra 400) ขนาด 12 x 18 นิ้ว เป็นจำนวน 10 ภาพ โดยใช้แสงธรรมชาติเป็นแสงหลัก

1.4 ขั้นตอนการทำงาน

1.4.1 ศึกษาข้อมูลทางด้านจิตวิทยาของเด็ก เพื่อศึกษาพฤติกรรมและลักษณะนิสัยของเด็กแต่ละวัย

1.4.2 หาแบบแต่ละวัยที่ต้องการ แล้วก็สังเกตพฤติกรรมของแบบแต่ละคนฉบับที่ก แล้วนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลทางวิชาการที่มีเพื่อวางแผนในการทำงานต่อไป

1.4.3 ไปทำความเข้าใจ และทำความเข้าใจกับเด็กแต่ละคน เพื่อศึกษาว่าเด็กแต่ละคนมีลักษณะนิสัยอย่างไร ชอบทำกิจกรรมประเภทไหน แล้วจึงจัดเตรียมงานให้เหมาะสม

1.4.4 นัดเวลา สถานที่ในการถ่ายภาพ ติดต่อทางผู้ปกครอง หรือผู้ใกล้ชิดเพื่อขอความร่วมมือในการทำงาน เพราะในการถ่ายภาพเด็กจำเป็นต้องมีผู้ที่เด็กใกล้ชิดและสนิทสนมมาช่วยดึงดูดความสนใจ และ ให้คำแนะนำ

1.4.5 ในวันที่ถ่ายจะต้องมีการเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก และของเล่นของเด็กแต่ละวัยไว้ให้พร้อม เพื่อใช้ในดึงดูดความสนใจจากเด็ก รวมทั้งเตรียมอุปกรณ์ในการถ่ายภาพไว้ให้เรียบร้อย ทางที่คิดควรหาผู้ช่วยในการถ่ายภาพเพื่อที่จะช่วยควบคุมแบบให้ไปในทิศทางที่ต้องการ

1.4.6 เมื่อร่างรูปเรียบร้อยแล้ว ดำรงข้อผิดพลาดเพื่อจะได้นำไปแก้ไขในการทำงานครั้งต่อไป

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้เข้าใจเด็กแต่ละช่วงอายุว่ามีลักษณะแตกต่างกันเช่นไร เพื่อนำไปวางแผนในการทำงานกับเด็กแต่ละวัยได้อย่างเหมาะสม

1.5.2 เพื่อนำไปพัฒนางานถ่ายภาพเด็กให้ดียิ่งขึ้น

1.5.3 เพื่อเป็นข้อมูลทางการศึกษาให้แก่ผู้ที่สนใจการถ่ายภาพเด็ก

บทที่ 2

การศึกษาข้อมูล

2.1 ประวัติศาสตร์การถ่ายภาพเด็ก

สิ่งที่ค้นพบใหม่ซึ่งเรียกกันว่า “การถ่ายภาพ” นี้ช่างน่าประหลาดอย่างสิ้นเหลือ เพราะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่ภาพของมนุษย์ถูกบันทึกให้หยุดนิ่งได้

มีนักวิทยาศาสตร์หลายคนทั้งในอังกฤษและฝรั่งเศสได้ทดลองเกี่ยวกับวัสดุไวแสงในระหว่างปี ค.ศ.1830 ถึง 1840 แต่ชาวฝรั่งเศสผู้มีนามว่าหลุยส์ ดาแกร์ เป็นผู้เข้าถึงหลักชัยก่อนในฐานะผู้คิดค้น “กระจกที่จำได้” ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่ทำให้ผลสำเร็จทางเทคนิคถ่ายภาพด้านการค้า

ในทศวรรษหลังจากที่ดาแกร์ได้ประสบความสำเร็จก็มีร้านถ่ายภาพที่ใช้ระบบดาแกร์โรไทป์เกิดขึ้นมากมายในเมืองใหญ่ ๆ แทบทุกแห่งในทวีปยุโรปและอเมริกา รับถ่ายภาพเหมือนของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นคนรวยหรือคนจนต่างก็มาแย่งกันใช้บริการจากห้องภาพตลอดเวลา และมักมีครอบครัวที่สมาชิกเพิ่งเสียชีวิตไปได้มาเชิญช่างให้เอากล้องไปถ่ายภาพศพเพื่อเก็บไว้เป็นที่ระลึก เนื่องจากเป็นวิธีเดียวที่จะบันทึกภาพได้เหมือนความจริง

อย่างไรก็ตามภาพถ่ายสมัยโบราณที่ถูกบันทึกโดยตรงลงบนแผ่น โลหะที่เคลือบเกลือเงินไว้มีข้อจำกัดอยู่หลายประการ เช่น ภาพที่ได้มีขนาดเล็กและเสียหายง่ายกล้องถ่ายรูปส่วนใหญ่โตเคลื่อนย้ายลำบาก ผู้เป็นแบบต้องนั่งนิ่งเป็นเวลา (ซึ่งเป็นข้ออธิบายว่าเหตุใดภาพแบบดาแกร์โรไทป์จึงดูท่าทางแข็ง ๆ และมีสีหน้าปราศจากความรู้สึก) และเมื่อถ่ายเสร็จแล้วต้องส่งภาพล้างทันที

แต่ในสมัยโบราณการถ่ายภาพนับว่าประสบผลสำเร็จดียิ่ง เพราะไม่เคยมีวิธีใดที่บันทึกภาพได้เหมือนจริงมากกว่า ซึ่งในสมัยนั้นคิดค่าถ่ายภาพละ 2 เหรียญดอลลาร์นั้นนับว่าถูกมาก ส่วนการถ่ายภาพแบบทินไทป์ซึ่งคิดได้สำเร็จในปี ค.ศ.1856 นั้น ทำให้การถ่ายภาพได้รับความนิยมมากขึ้นเพราะมีกระบวนการง่ายกว่าและสิ้นเปลืองน้อยกว่าในการบันทึกภาพลงบนแผ่น โลหะที่ฉาบหลังสีดำด้วยเหตุที่ทินไทป์มีราคาต่อมเยาмаกแทบทุกครอบครัวจึงมีสมุดภาพที่อวดภาพสมาชิกในครอบครัวไว้เต็ม และนี่ก็คือจุดเริ่มต้นของการถ่ายภาพเด็กในลักษณะการบันทึกภาพครอบครัว แม้ว่าภาพทินไทป์จะเป็นเพียงภาพขาว – ดำ แต่ที่แก้มของคนก็มักมีสีชมพูเต็มไว้ให้ดูหน้าแดงเหมือนธรรมชาติ หลังจากสมัยทินไทป์แล้ว เทคนิคการถ่ายภาพได้มีวิวัฒนาการขึ้นอีกอย่างรวดเร็ว อีก 2-3 ปีต่อมาก็มีผู้ค้นพบวิธีถ่ายภาพแบบเนกาทีฟ – โพลีตีฟขึ้นมาได้ หมายความว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ ๆ เดียวที่บันทึกลงบนกระจกเนกาทีฟนั้นสามารถนำไปอัดภาพ โพลีดีฟอีกเป็นจำนวนมากเท่าใดก็ได้ ซึ่งทำให้ภาพมีราคาถูกกว่ากรรมวิธีอย่างอื่นมาก

ต่อมาการถ่ายภาพได้พัฒนามากขึ้นจากเดิมที่บันทึกภาพลงบนแผ่นกระจก ก็ได้พัฒนาขึ้นเป็นการบันทึกลงบนแผ่นกระดาษซึ่งในสมัยนั้นเรียกว่า ภาพ carte de visite (ภาษาฝรั่งเศสซึ่งแปลว่า “บัตรเยี่ยม”) กลายเป็นมาตรฐานของการภาพถ่ายไป ภาพแบบใหม่ซึ่งอัดบนกระดาษเป็นครั้งแรกได้รับความนิยมเก็บรักษากัน ภายในเวลาไม่นานภาพ carte de visite ของราชตระกูลและผู้ที่มีบรรดาศักดิ์ทั้งหลายก็แพร่ไปอยู่ในสมุดภาพทั้งสองฝั่งของมหาสมุทรแอตแลนติก ขณะที่ช่างภาพเชิงพาณิชย์ผลิตภาพบุคคลออกจำหน่าย ช่างภาพศิลปะก็มองการถ่ายภาพในทิศทางใหม่แปลกออกไป พวกเขาคิดว่าเมื่อภาพถ่ายแสดงให้เห็นบุคคลและทิวทัศน์ได้เหมือนที่ตาเห็นแล้ว เหตุใดจึงไม่ถ่ายภาพสิ่งต่างๆ ที่จัดให้มีเรื่องราวบ้างเล่า ต่อจากนั้นก็มีการถ่ายภาพประเภทภาพนิ่งเกิดขึ้นมาพร้อมกับการบรรจุจัดทำทางของผู้เป็นแบบอย่างประณีต เลียนแบบผู้คนสมัยวิกตอเรียขึ้น

จนกระทั่งต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 จึงได้รับความสนใจเป็นอย่างสูงในสังคม จนได้รับการนับถือว่าเป็นสื่อกลางด้านศิลปะที่น่าประทับใจ และกลายเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของพวกเขาในสมัยปัจจุบัน

เมื่อเทคนิคของกระบวนการถ่ายภาพสมัยใหม่ช่วยให้เราได้ภาพดีๆ ในเวลาอันรวดเร็ว ภาพจึงกลายเป็นสื่อสำคัญที่ใช้ในการเผยแพร่ข่าวสารต่างๆ ฉะนั้นจึงเริ่มมีการเปิดเผยภาพคนด้านสภาวะทางสังคมอันเสื่อมโทรมที่เคยปิดบังออกมาให้โลกได้รู้ได้เห็น โดย จาคอป ไรธิส นักถ่ายภาพชาว จากนั้นเลวิส ไฮน์ ช่างภาพผู้เป็นนักสังคมสงเคราะห์จึงได้นำภาพผู้อพยพเข้ามาในกรุงนิวยอร์ก ภาพถ่ายที่หัวใจของเขา เกี่ยวกับสภาพของเด็กเล็กๆ ที่ทำงานหนักในโรงงานทำลูกกวาด มาถ่ายทอดผ่านเลนส์จนบังเกิดให้ในเวลาต่อมาได้มีการออกกฎหมายควบคุมการใช้แรงงานเด็กขึ้น

จนกระทั่งกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 การถ่ายภาพมักเลือกฉากที่บ่งบอกถึงงานของคนแต่ละคนมากกว่าที่จะถ่ายให้เห็นแต่ใบหน้า สรุปได้ว่าช่างภาพเหมือนแบบสมัยใหม่ได้มีวิวัฒนาการขึ้นมากจากอดีตที่ให้แบบตั้งท่าแข็งกระด้างทำหน้านิ่งแบบสมัยดาแกร์ แต่ก็สืบเนื่องมาจากได้มีการพัฒนาสร้างกล้องขนาดเล็กลง เลนส์ไวแสงมากขึ้น รวมทั้งฟิล์มที่ไวแสงสูงขึ้นจึงช่วยให้ช่างภาพในยุคหลังนี้สามารถทำงานได้อย่างคล่องตัวมากขึ้นด้วย ทั้งสะดวกและรวดเร็วส่งผลให้เกิดภาพถ่ายเชิงผลอ (CANDID) ขึ้นโดยแท้จริง จากกล้องขนาด 35 มม. ซึ่งก็ส่งผลคืออย่างมากในการถ่ายภาพเด็กในยุคหลังนี้มีความสวยงามและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เพราะภาพที่ได้จะค่อนข้างสามารถเข้าถึงอารมณ์ของแบบได้เป็นอย่างดี ดูเป็นธรรมชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนไทยจัดว่าเป็นชาติแรก ๆ ในเอเชียที่รับและเรียนรู้วิชาถ่ายรูปจากชาวตะวันตก เมื่อ พ.ศ. 2388 โดยบาทหลวงลาร์โนดี ชาวฝรั่งเศส ในสมัยรัชกาลที่ 3 และเริ่มแพร่หลายมากขึ้นใน สมัยรัชกาลที่ 4 แต่ถ่ายได้เฉพาะเวลากลางวันเพราะต้องพึ่งแสงจากดวงอาทิตย์ จนมาถึงรัชกาลที่ 5 จึงปรากฏหลักฐานว่ามีการถ่ายรูปในตอนกลางคืน โดยใช้ไฟที่ได้จากการจุดแมกนีเซียมให้ลุกไหม้ วาบขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10

นักประดิษฐ์และกล้องและคิดระบบการถ่ายรูปยุคแรก กลาง คือ เจ.เอ็ม.หลุยส์ ดาแกร์
 ภาพจากหนังสือ The Camera and Its Images โดย Arthur Goldsmith ห้องสมุดเอนก นาวิกมูล

จากพิพิธภัณฑ์ภาพของ คอนเนท อี. เนลสัน

ภาพจากดาแกร์โรไทป์ที่ช่วยให้ได้ภาพของเพื่อนหรือผู้เป็นที่รักไว้เป็นที่ระลึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากพิพิธภัณฑ์ภาพของเคนเนท อี. เนลสัน

เป็นภาพขนาด Cabinet cards อันมีกระบวนการทำเช่นเดียวกับ Carte de visites
แต่มีขนาดโตกว่านั้นมิได้รับความนิยมเทียบเท่ากับ Carte de visites

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

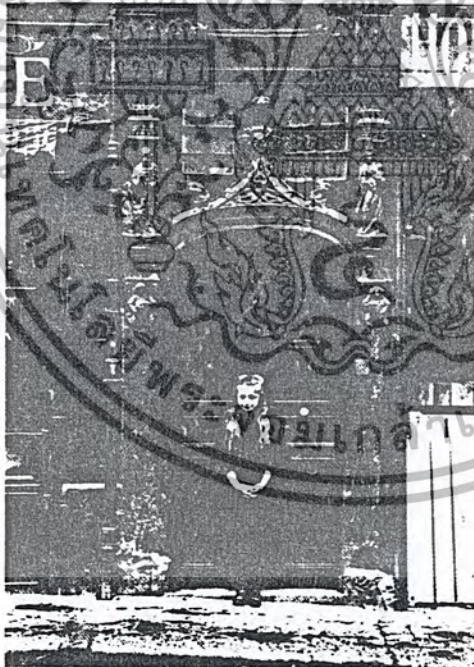
จากพิพิธภัณฑ์ภาพของคีธ โบแอส

จากพิพิธภัณฑ์ภาพของ เคนเนท อี. เนลสัน

อียิปต์ แอทเทค /ถาวรวัตถุของศูนย์ภาพตำนานราชาธิ,
มอบให้โดยซีแอร์ แกสแมน

รูปบนซ้าย – เป็นภาพแบบ Carte de visites เป็นวิธีการที่ช่างภาพสามารถอัดภาพบนกระดาษได้หลายภาพ

รูปบนขวา – เป็นภาพแบบทีนไทป์ขนาดเท่าของจริงที่ได้รับความนิยมแพร่หลายมาก

รูปล่าง - ภาพของช่างภาพชาวฝรั่งเศส ชื่อ อียิปต์ แอทเทค ในระหว่าง ค.ศ.1857 – 1927

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปซ้าย - สังฆราชปาเลอกัว กับเด็กชายชาวสยาม ชื่อแก้ว เด็กญวนชื่อ ชม ที่ท่านพาไปฝรั่งเศส
เมื่อ พ.ศ.2385 ถ่ายด้วยระบบคาแมโรไทฟ์คือถ่ายลงบนแผ่นโลหะ จากหนังสือ Monseigneur
Pallegoix Sa Vie , Son Oeuvre au Siam สมบัติของห้องสมุดถ้ำนักษัตรต่างประเทศ

รูปขวา - เด็ก ๆ ในวังวรดิศ ภาพถ่ายฝีพระหัตถ์สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเดชาดิศร จากหอจด
หมายเหตุแห่งชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ความหมายและขอบข่าย

การถ่ายภาพ (Photography) มาจากคำภาษากรีกดั้งเดิมว่า “PHOTOS” แปลว่า “แสงสว่าง” และ “GRAPHO” แปลว่า “เขียน” เมื่อรวมกันเข้าแล้ว จึงแปลว่า “เขียนด้วยแสงสว่าง” แต่ในความหมายของวิชาการถ่ายภาพในปัจจุบันนี้ หมายถึง ความรู้ที่ว่าด้วยการผลิตภาพถ่ายหรือการถ่ายภาพหรือกระบวนการใดๆที่ทำให้เกิดภาพถ่ายที่ถาวรขึ้นบนวัสดุไวแสงด้วยการทำให้วัสดุไวแสงนั้น ถูกแสงสว่างหรือถูกรังสีอัลตราไวโอเลตรังสีในสเปกตรัมและรังสีอัลตราไวโอเลตรังสีในสเปกตรัมและรังสีอินฟราเรดที่ตาคนมองไม่เห็น

การถ่ายภาพบุคคล (Portrait Photography) เป็นการถ่ายภาพคนที่รวมทั้งตัวบุคคลเดี่ยว หรือ กลุ่มคนทั้งภายในและภายนอกสถานที่ เป็นการถ่ายภาพที่มีความสำคัญและมีผู้นิยมถ่ายกันมากทั้งช่างภาพสมัครเล่นและช่างภาพมืออาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพอย่างง่ายๆ ในหมู่เพื่อนบ้าน ญาติพี่น้อง การถ่ายภาพบุคคลในระหว่างที่มีพิธีการต่างๆ หรือในขณะที่ไปท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ การถ่ายภาพบุคคลในครอบครัวอย่างพิถีพิถันโดยการวางท่าทาง จัดส่วนประกอบต่างๆ ในการถ่ายภาพให้สมบูรณ์ที่สุด การถ่ายภาพบุคคลในลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนท้าทายความสามารถ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยเฉพาะเมื่อภาพถ่ายออกมาดีก็จะเป็นที่ชื่นชอบทั้งนักถ่ายภาพเองและผู้ที่ถูกถ่าย การศึกษาเทคนิคในการถ่ายภาพบุคคลแบบต่างๆ จะทำให้ได้ภาพถ่ายที่น่าประทับใจ บอกเรื่องราว บุคลิกลักษณะและอุปนิสัยพิเศษส่วนตัวของบุคคลต่าง ๆ ได้ดี การถ่ายภาพบุคคลก็มีหลายประเภท เช่น ภาพถ่ายแนวสะท้อนชีวิตของบุคคลในสังคม (ตามอาชีพ, ตามพิธีการต่าง ๆ) หรือการถ่ายภาพบุคคลในวัยต่างๆ (วัยทารก วัยเด็ก วัยหนุ่มสาว วัยผู้ใหญ่ วัยชรา) หรือ ภาพเปลือย

ข้อแตกต่างระหว่างภาพ Portrait กับภาพบุคคลทั่วไป Edward Weston ผู้เชี่ยวชาญด้านการถ่ายภาพบุคคลได้ให้ทัศนะไว้ว่าภาพถ่ายบุคคลโดยทั่วไป ได้แก่ ภาพประเภทที่ถ่ายคนโดยผู้ที่ถูกถ่ายไม่ทันระวังตัว ไม่ทันรู้ตัวหรือไม่ทันตั้งท่า ภาพที่ถ่ายเพื่อประโยชน์ทางการค้าซึ่งมีการเสริมแต่งให้ผิดจากความเป็นจริงอย่างเห็นได้ชัด เช่น ภาพถ่ายหน้าปกนิตยสาร ภาพถ่ายแฟชั่น ตลอดจนภาพที่ช่างภาพให้ความสนใจกับเรื่องของการจัดแสงและการจัดภาพมากกว่าตัวบุคคลที่เป็นแบบเท่านั้น

จากข้อคิดเห็นข้างต้น ทำให้เราสามารถแยกได้ว่า ภาพ Portrait ในความหมายที่แท้จริงน่าจะ

จะได้แก่ภาพที่ช่างภาพตั้งใจจะเปิดเผยให้เห็นตัวจริงของผู้ที่อยู่หน้ากล้อง และถ่ายทอดคุณสมบัติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“ส่วนตัว” ของคนผู้นั้นลงบนกระดาษอัดภาพ ทั้งนี้มิใช่เป็นเพียงการบันทึกภาพอย่างผิวเผินของ สรีระที่มองเห็นภายนอก แต่ต้องดึงเอา “ตัวจริง” ของเขาให้ปรากฏ กล่าวง่าย ๆ ก็คือต้องแสดงให้เห็น ลึกลงไปว่า คน ๆ นี้ เป็นคนอย่างไร มิใช่เพียงแสดงให้เห็นว่า เขามีหน้าตาอย่างไร

2.3 พัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กแต่ละปี

เด็กแรกเกิด - 1 ปี

เด็กวัยนี้ใช้เวลาอนนอนประมาณ 80% ต่อวัน ระยะนี้มักเลี้ยงง่าย และสะดุ้งตื่นง่ายเมื่อมีเสียงรบกวน เป็นช่วงวัยที่กำลังรักษาความสมดุลทางร่างกายไม่ว่าจะเป็นการนั่ง นอน ยืน เดิน ตลอดจนการจับสิ่งของได้ดีขึ้น ด้านการพัฒนาการทางอารมณ์ของทารกแรกเกิดพบ 3 ลักษณะ คือ อารมณ์รัก อารมณ์โกรธ และอารมณ์กลัว พัฒนาการทางด้านอารมณ์ของทารกแรกเกิดนั้นมี อิทธิพลมาจากเจตคติของแม่ที่มีต่อทารกมาก พออายุประมาณ 5 เดือน จะมีการตอบสนองทาง ด้านสายตาเด็กจะเริ่มยิ้มตอบผู้อื่น การทำกิจกรรมของเด็กวัยนี้มักมีผู้คนใกล้ชิดเข้ามาเกี่ยวข้องในการเล่น แต่พอเด็กโตขึ้นช่วงระยะเด็กจะเริ่มเล่นคนเดียว (ตุ๊กตานุ่มนนิ่ม, ลูกบอลเล็กๆ, ของเล่นที่มีเสียงดังกรู๊งกริ่ง)

เด็ก 1 - 2 ปี

ระยะนี้เด็กจะมีการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว เริ่มมีการแสดงบุคลิกภาพบ้างทำให้พ่อคุณแนวโน้ม ของเด็กแต่ละคนได้บ้างว่าฉลาดหรือซ้า การแสดงอารมณ์มีการพัฒนาขึ้น คือ โกรธ เมื่อถูกขัด ขวางจากสิ่งที่เขาต้องการ ,กลัว จากที่เคยแต่ร้องไห้ก็เริ่มหนีเพื่อขอความช่วยเหลือ อัจฉริยยา เอาความโกรธและกลัวเข้าด้วยกัน ติใจ เริ่มฝึกการขยับถ่ายให้แกเด็ก สามารถใช้นิ้วมือ ชอบเล่น คนเดียว ช่วยตัวเองยังไม่ค่อยได้ ยังต้องอาศัยผู้ใหญ่คอยดูแล เด็กวัยนี้มักจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ หงุดหงิด และโกรธง่าย โมโหง่ายโดยปราศจากเหตุผลมักแสดงความขัดขืนและดื้อรั้นต่อพ่อแม่อยู่ เสมอ เป็นวัยที่เรียกว่า ชอบปฏิบัติเสแสร้ง แต่ถ้าได้เข้า โรงเรียนมีเพื่อนเล่นมากๆ แล้วได้พบปะสนทนากับ เพื่อน ๆ เด็กจะมีอารมณ์สงบลง (เครื่องเล่นที่มีเสียงดนตรี ลูกบอลยาง เล่นน้ำ)

เด็ก 2 - 3 ปี (วัยเด็กตอนต้น)

มีประสบการณ์ความรู้ทางภาษามากขึ้น ชอบเล่นเลียนแบบชีวิตผู้ใหญ่ บ้างก็เล่นเพื่อการศึกษา บ้างก็เล่นเพื่อออกกำลังกาย หรือการเล่นเพื่อให้เกิดการคิดริเริ่ม รู้ผิดชอบชั่วดีบ้าง เป็นวัยซุกซน กำลังอยากเรียนรู้ ในสิ่งต่างๆรอบๆตัว
(แม่เหล็ก ไม้ กระดาษแข็ง สัตว์เลื้อย รถเข็น อุปกรณ์ทางศิลปะ)

เด็ก 3 - 4 ปี (วัยเด็กตอนต้น)

เป็นวัยที่เริ่มรู้จักการแข่งขันระหว่างกลุ่ม เด็กชายมักจะเล่นกับเด็กผู้หญิงด้วยกัน คบเป็นเพื่อนเล่นมากกว่าที่จะคบเป็นมิตรซึ่งกันจึงมักเปลี่ยนเพื่อนเล่นไปเรื่อยๆ ระยะเวลาและหลับง่าย นอกจากนั้นเด็กในวัยนี้ยังมีทักษะต่างๆ ในการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายได้ดีขึ้น เช่น ไข่มือนิ้วเท้าตัวเอง แต่งตัวเอง ใส่รองเท้าเอง
(ลักษณะการเล่นเพื่อออกกำลังกาย เช่น การกระโดดเชือก หัดขี่จักรยานสามล้อและฝึกรำไทย เป็นต้น)

เด็ก 4 - 5 ปี (วัยเด็กตอนต้น)

เด็กวัยนี้เป็นวัยที่ซนมาก การแสดงออกให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของตนเองด้วยการคุยกับพ่อ แม่ เริ่มแสดงให้เห็นถึงแนวของความฉลาด ซึ่งจะเป็นเอกลักษณ์ของเด็กแต่ละคน เนื่องจากเด็กวัยนี้มีความสามารถช่วยเหลือตัวเองได้บ้างแล้ว เด็กจึงมักแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นการกระทำแม้ว่าในบางครั้งความคิดของเด็กจะไม่ตรงกับความเป็นจริงก็ตาม
ระยะนี้จึงจัดเป็นระยะที่อยู่ระหว่างหัวเลี้ยวของความฝันและความเป็นจริง

เด็ก 5 - 6 ปี (วัยเด็กตอนกลาง)

เป็นวัยแรกที่เด็กคิดว่าไปโรงเรียนจัดเป็นวันที่สำคัญ ไม่อยู่ นิ่ง ชอบเล่นเป็นกลุ่มขนาด 2-4 คน เห็นแก่ตัว ชอบเลียนแบบจากหมู่และเพื่อนๆ เป็นวัยที่ช่างซักถาม ชอบการทดลอง

เด็ก 6 - 7 ปี (วัยเด็กตอนกลาง)

เป็นวัยที่ซุกซนเมื่อประสานกันได้ดี เจ็บป่วยง่าย เล่นหรือร่วมงานหมู่คณะเป็นแต่ยังไม่แยกเพศ ชอบการแข่งขันต่อสู้ เข้าใจประสบการณ์จริง รับผิดชอบงานได้บ้าง เด็กจะเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวก่อน เช่น จากสื่อทางภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ และการ์ตูน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญและส่วนหนึ่งของเด็ก 7-8 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เด็ก 7-8 ปี (วัยเด็กตอนกลาง)

ร่างกายแข็งแรง ปรasaทตาดิ ชอบตั้งแก็งเป็นกักเป็นหมุ ไม่ค้อยเชือฟิงผู้ใหญ่ สนใจ และเป็นกันเองกับคนอื่น เริ่มเข้าใจเหตุผล จดจำได้แก็ง เริ่มมีประสพการณ้ทางบ้าน

เด็ก 8-9 ปี

เป็นวัยที่ร่างกายแข็งแรงไม่เจ็บป่วยง่าย ใช้มือตาประสานกันทำงานได้ดี เล่นดื่ต่างน้อยลง สนใจกับเพศของตน รับผิดชอบดีขึ้น วางโครงการทำงานเองได้ สิ่งทีเด็กวัยนี้ชอบมากคือ การ สะสมของต่าง ๆ แแต่ยังไม่รู้จักแยกประเภทของสิ่งของทีเก็บมา เป็นวัยทีมีความสนใจกับสิ่งแปลกๆ ใหม่ ๆ เป็นช่วงทีมีจินตนาการสูง

เด็ก 9-10 ปี (วัยเด็กตอนปลาย)

การเจริญเติบโตจะเริ่มหยุดชะงัก การเข้าสังคมในหมู่เพื่อนมีการแบ่งแยกเพศชัดเจน เล่น กันเป็นหมุมมากขึ้น ฉะนั้นการเล่นกีฬาจึงเข้ามามีส่วนสำคัญมากขึ้น ชอบทะเลาะกัน เข้าใจเรื่อง เวลาดีขึ้น ทางด้านอารมณ์สิ่งที่เด็กวัยนี้กลัวที่สุด คือ การไม่ยอมรับของกลุ่ม ไม่ยอมแข่งขัน ชอบ การยกย่องแต่ไม่ชอบเปรียบเทียบ บางครั้งทำตัวเป็นผู้ใหญ่ แต่บางครั้งก็เกิดไม่กล้าทั้งความเป็นเด็ก

2.4 การแก้ปัญหาในการควบคุมอารมณ์เด็ก

ความกลัวของเด็ก

อาการ – เด็กทีมีความกลัว มีอาการแสดงออกหลายอย่าง เช่น อารมณ์แก็งวล ครุ่นคิดผวา แขนขา ไม่มีแรง จุกเสียดแน่นหน้าอก กระสับกระส่าย ซาตามมือตามเท้า ขนลุก ปัสสาวะรดกางเกง **อายุกับความกลัว**

แรกเกิด นักจิตวิทยาทกล่าวว้า ความกลัวของคนเรามีติดตัวแต่เกิด พอๆ กับการมีความรัก ความโกรธ ระยะเวลาเด็กจะแสดงความกลัวให้เห็นได้ เช่น เสียงฟ้าร้อง ฟ้าผ่า ของตกลงมาจากที่สูง เด็กจะมีอาการผิดปกติไปจากเดิม มีอาการสอู่ผวา ร้องไห้

8 เดือน เด็กจะกลัวคนแปลกหน้า

2-6 ปี เด็กอนุบาลจะกลัวเกี่ยวกับรูปธรรมและนามธรรม เช่น กลัวคนจับไปเรียกค่าไถ่ กลัวคุณแม่ไม่ให้เงินซื้อของเล่น กลัวคุณพ่อตีเวลาทำของเสียหาย กลัวผี กลัวสัตว์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6-12 ปี มีการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น แต่ความกลัวมีได้น้อยลง เด็กบางคนกลัวมากกว่าน้องๆ ความกลัวของเด็กวัยนี้ มีตั้งแต่กลัวครุฑทำโทษ กลัวความมืด กลัวอำนาจภูตผีปีศาจ

วิธีแก้ไข

1. เป็นตัวอย่างเด็กในเรื่องความกลัว โดยไม่แสดงท่าทีที่น่ากลัวให้เด็กเห็น ไม่วางเงื่อนไขให้เด็กกลัว ให้เด็กเลียนแบบ
2. อยู่ใกล้กับเด็กตลอดเวลา ขณะที่มีความกลัวที่น่าสยองกลัว ก็สามารถทำให้เด็กหายได้ พร้อมชี้แจงสาเหตุความประมาทหรืออะไรก็ตามเด็กจะเข้าใจมากขึ้น
3. ให้ความรักความอบอุ่นกับเด็ก ให้อภัย ไม่หัวเราะเยาะเวลาเด็กแสดงความกลัว หรือชอบเปรียบเทียบกันน้องๆ
4. ไม่เพิ่มความกลัวให้เด็ก
5. ชมให้รางวัลเมื่อเด็กมีความกล้าขึ้น
6. เข้าใจธรรมชาติของเด็กว่าเด็กก็คือเด็ก
7. ทำจิตบำบัด โดยการให้กำลังใจให้เด็กไม่กลัว ช่วยเหลือ อธิบายแนะนำให้เด็กเข้าใจอาจจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมใหม่
8. ใช้เวลาหน่อยเพื่อแก้ไข ต้องมีความอดทน
9. หาสาเหตุที่เด็กกลัว

เด็กซึมเศร้า

อาการ - เบื่ออาหาร นอนไม่หลับ แยกตัวเอง ความคิดช้าลง ไม่สนใจใคร อยากจะตาย บางคนละทิ้งกิจการที่เคยปฏิบัติ มีการหงอยเหงาม เงียบขรึม

การแก้ไข

1. ปลอดภัย พุดให้คลายทุกข์ สอนให้เผชิญกับความจริง
2. ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมใหม่ ย้ายที่อยู่ไปให้พ้นสถานการณ์เดิมชั่วคราว
3. ให้ความรัก ความอบอุ่น ไม่ทอดทิ้งเด็ก
4. หากิจกรรมให้ลบความเศร้า เช่น ให้ทำงานอดิเรกที่เด็กชอบ

เด็กขี้อาย

อาการ – เด็กพวกนี้ไม่ชอบปรากฏต่อที่ชุมชน หรือหน้าห้องเรียน มักพูดเสียงเบามาก ปากมักกระตุก อารมณ์อ่อนไหวไปไหนมาไหนคนเดียวไม่ค่อยได้ มักเกาะเพื่อนอยู่ตลอดเวลา ตกใจง่าย

- วิธีแก้ไข
1. นำเด็กออกมาพบเพื่อนบ้าน
 2. นำเด็กออกสังคัม ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนฝูงให้มาก
 3. ฝึกเด็กให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง
 4. อบรมเด็กอย่างถูกวิธี ฝึกให้กล้าพูด กล้าแสดงออก
 5. ใช้การจูงใจ การให้กำลังใจ การให้รางวัล
 6. อย่าพูดขำถึงปมด้อยของเด็ก เช่น เด็กอ้วน เด็กดำ เจ้าเป็ เป็นต้น
 7. ให้อยู่กับคนที่สนิทที่เขาไว้ใจ จะช่วยให้เขาเกิดความมั่นใจในตนเอง
 8. ต้องมีใจหนักแน่นและยอมรับในความสามารถที่เด็กมีอยู่
 9. หากิจกรรมให้เด็กทำ จะทำให้เด็กมองข้ามความรู้สึกอายไปได้

เด็กถือ

อาการ – ขัดขืนผู้ใหญ่ ไม่ค่อยทำอะไรที่ผู้ใหญ่สั่งให้ทำ ชอบหาเหตุผลมาอ้างเพื่อที่จะไม่ต้องทำงานผลัดวันประกันพรุ่ง บางครั้งเรียกทำไม่ได้ยิน ถ้าบอกว่าไม่ อย่า ยังต้องขัดขืนมากขึ้น

- วิธีแก้ไข
1. เข้าใจธรรมชาติของเด็กตามวัย วัยใหม่เป็นระยะคือหาวิธีแก้ไขเป็นเรื่องๆไป ระยะ 2-6 ปี ชอบปฏิเสธ เพื่อเป็นการให้เด็กได้สนองตอบในสิ่งที่เราต้องการ เราจะใช้การปฏิเสธก่อนเพื่อให้เด็กปฏิเสธ และเป็นผลดีกับพ่อแม่
 2. ให้ออกกำลังกายสักกระยะหนึ่ง เพื่อเป็นการเตรียมตัว เด็กต้องการเวลา
 3. ยึดทางสายกลางในการอบรมเลี้ยงดูบุตร คำสั่งกฎข้อบังคับใดๆ ต้องให้เด็กปฏิบัติได้ ไม่ใช่เอาแต่ใจของเราเอง อย่าลืมนึกว่าเด็กก็คือเด็ก
 4. ใช้การอบรมอย่างนุ่มนวล พูดอย่างใช้เหตุผล ไม่บ่นจู้จี้จนคำพูดไม่มีความหมาย
 5. ใช้กฎเกณฑ์ที่เด็กทราบดี เช่น ถ้าถ่ายภาพไม่เสร็จ จะไม่ได้กินขนม ซึ่งวิธีนี้เด็กปฏิบัติแล้ว จะบังเกิดผลดีเป็นการฝึกระเบียบวินัยให้เด็กด้วย
 6. ให้รางวัลเมื่อเด็กมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 การถ่ายภาพเด็กแต่ละช่วงอายุ

การถ่ายภาพเด็กที่ดีควรมีจังหวะในการจับภาพตอนที่เด็กไม่รู้ตัว เพื่อจะได้หลีกเลี่ยงปฏิกิริยาของเด็กที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด ดังนั้นจึงไม่ควรบังคับเด็กเพื่อให้ตั้งท่าถ่ายรูป ภาพที่ได้จะไม่เหมือนชีวิตจริง และไร้ความน่ารักน่าเอ็นดู ทางที่ดีก่อนจะถ่ายภาพเด็กควรทำความคุ้นเคยกับเด็กที่จะถ่ายเสียก่อนให้เด็กเล่นอยู่กับของเล่นที่หน้าบ้านเล่นอยู่กับสัตว์เลี้ยง หรือ อาจจะถ่ายรูปเด็กตอนกำลังร้องไห้หน้าตาไหลซึมูกโป่ง ภาพที่ได้จะมีชีวิตชีวามากกว่า การถ่ายภาพเด็กควรทำความคุ้นเคยกับเด็กที่จะถ่ายเสียก่อน และควรถ่ายภาพเด็กตามสถานที่ที่เป็นจริง อย่างบังคับให้เขาแสดงในแบบของผู้ใหญ่ ให้เป็นไปตามลักษณะของเด็กในธรรมชาติจะกระฉับกระเฉงว่องไว และไม่ยุ่งกับการบังคับให้เขาอยู่นิ่ง ๆ จนกว่าจะถ่ายเสร็จจึงเป็นไปได้อย่างดี ดังนั้น นักถ่ายภาพควรทำความรู้จักกับเด็กที่จะถ่ายให้ดี ปล่อยให้เด็กเล่นของเล่นหรือให้พี่เลี้ยงหรือบุคคลที่คุ้นเคยพูดคุย หรือเล่นด้วย จากนั้นช่างภาพก็สามารถหามุมถ่ายได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด

เด็กแรกเกิด - 1 ปี

ต้องยอมรับว่าเด็กเล็กๆ จะทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากนอนนิ่งๆ การถ่ายภาพเด็กควรนอนคว่ำบนเบาะที่วางต่ำ และถ่ายจากมุมสูง แต่พอเด็กเริ่มอายุได้ 4-6 เดือน จะสามารถพลิกศีรษะได้ และชอบให้อุ้ม แกะจะนอนคว่ำเองได้ และยกศีรษะขึ้นพร้อมกับแกว่งแขนไปมาได้เล็กน้อย เด็กจะชอบมองวัตถุที่เคลื่อนไหวและเอื้อมมือไปหยิบ จับหรือบีบได้ ชอบส่งเสียงในลำคอ หัวเราะ และพร้อมที่จะสนองตอบได้ทันทีต่อเสียงเพลงเบา ๆ ฉะนั้นการถ่ายภาพควรจับเด็กนอนคว่ำ และจับเบา ๆ ที่ลำตัวด้วยของเล่นที่มีเสียงกรุ๊งกริ๊งแกว่งของเล่นนั้นไปมาข้างหน้าเด็ก เมื่อเด็กมีท่าที่ตอบสนองก็ค่อยๆ เลื่อนของเล่นออกจากแนวกล้อง สายตาของเด็กจะมองตามของเล่นนั้น ให้รีบกดชัตเตอร์ทันที ถ้าต้องการได้ภาพเด็กยิ้ม ให้เอากระดาษเช็ดหน้าขี้มูกม้วนแล้วแขงที่บริเวณรอบปาก เพราะบริเวณนี้เป็นที่ที่ไวต่อความรู้สึกมาก เด็กจะยิ้มทันที แต่พอเด็ก ได้ซักประมาณ 6-9 เดือน เด็กเริ่มตื่นตัว และพร้อมที่จะเล่น เริ่มใช้มือ ชอบของเล่นที่มีเสียงกรุ๊งกริ๊ง และเล่นของเล่นที่ละชิ้น พอประมาณ 9 เดือน - 1 ขวบ เด็กจะชอบเล่นจ๊ะเอ๋ด้วย ชอบทิ้งของให้คนหยิบขึ้นมาให้ใหม่ เริ่มเลียนแบบได้ ชอบของเล่นหลายๆ และเล่นทีละหลาย ๆ ชิ้น ควรลดร่องเท้าของแกออก ซึ่งเป็นจิตวิทยาอย่างง่าย ๆ ที่จะทำให้เด็กรู้สึกโล่ง และสบายขึ้น เด็กช่วง 1 ขวบจะเกลียดการถอดๆ ใส่ๆ เสื้อผ้าและไม่ชอบให้ใครมาตอแต่ด้วยมากนัก ดังนั้น การถ่ายภาพเด็กขนาดนี้ต้องอาศัยแม่ของเด็กช่วยทำให้แกเปลือยเปลือย ด้วยการเล่นจ๊ะเอ๋อยู่หลังกล้องเพื่อให้เด็กหันมาสนใจ และไม่ควรให้

มีผู้คนมาชมดูอยู่เวลาถ่ายเพราะเด็กจะตื่นและอาย ถ้าเด็กทำเสียงจากลำคอ ให้เลียนเสียงนั้น เด็กจะสนองตอบด้วยเสียงเดียวกัน

เด็กอายุ 1 – 2 ปี

เด็กจะเริ่มเล่นกับคุณได้ สามารถเกาะยืนและเคลื่อนที่ไปรอบ ๆ ได้ หากทางเล่นเกมสื่เด็กและช่างภาพจะร่วมเล่นด้วยกันได้ เด็กจะชอบเล่นลูกบอลยาง ลองโยนลูกบอลยางข้ามศีรษะเด็กแก หรือ จุดไม้ขีดหรือไฟแช็คให้เด็กเป่าดับ นอกจากนั้นเด็กยังชอบเล่นน้ำ ชอบปีนป่ายถ้าจะให้อยู่นิ่งๆ ก็หาเก้าอี้มาวางไว้ตัวหนึ่ง ปรับระยะซัดที่เก้าอี้แล้วให้เด็กปีน ถ้าเด็กอายต่อหน้าคนแปลกหน้า ควรให้แม่มานั่งอยู่ใกล้ ๆ และทำเป็นไม่สนใจกับเด็ก แต่ให้ความสนใจกับแม่เด็กแทน เด็กเริ่มเพลิน ๆ ก็ให้แม่หลีกออกไปจากแนวกล้องแล้วจึงถ่าย เด็กวัยนี้จะชอบรับสินบน การถ่ายภาพเด็กอายุขนาดนี้ให้ถ่ายอย่างรวดเร็ว แต่อย่าหวังอะไรมากนัก วิธีที่จะให้เด็กมาเล่นในที่ๆ คุณต้องการ ก็คือ เอาของเล่นที่เด็กหมายตามาวางไว้ตรงจุดนั้น เด็กจะเป็นฝ่ายเดินไปมาหาเอง

เด็กอายุ 2-3 ปี

วัยนี้เป็นวัยของการปฏิเสธ เด็กจะชอบพูด “ไม่ ไม่” และมีนิสัยแตกต่างไปได้ 2 อย่างคือ ไม่ซื่ออายุมากก็ซื่เล่นมาก เด็กจะเริ่มแสดงสิทธิ์ของตัวเอง ชอบให้คนชมและแสดงความรัก ควรหาเกมส์ให้เล่นเพื่อให้เด็กลืมกล้อง เด็กวัยนี้ชอบการเล่นแบบ

คำแนะนำ เล่นเกมส์ทายชื่อกับเด็ก โดยคุณแกล้งทายชื่อแกผิดๆ สักพักหนึ่งหรือเล่นโยนลูกเกตเข้าปากทีละเม็ด ให้เด็กโยนตอบกลับมาเข้าปากคุณบ้าง ระวังอย่าโยนแรงหรือเร่งรัดเด็กจนเกินไป ถ้าเด็กไม่เข้าใจวิธีเล่นควรค่อยๆ สอน และทำให้ดูเป็นตัวอย่างช้าๆ ถ้าเด็กซื่ออายนักแสร้งทำเป็นไม่สนใจ เด็กจะค่อยๆ หายประหม่าเอง เมื่อคุณเริ่มทำให้เด็กรู้จักโต้ตอบกับคุณแล้ว การจะบอกให้เด็กทำอะไรให้ก็ง่าย แต่อย่าออกคำสั่ง ควรค่อยๆ ทำค่อยๆ ไป และควรให้เวลาในการทำควมรู้จักคุ้นเคยกับเด็กก่อน

เด็กอายุ 3-4 ปี

ด้วยความที่รู้จักคำศัพท์หลายคำ ชอบฟังผู้ใหญ่พูดกัน เป็นวัยที่สามารถต่อรองได้ เด็กชอบเกมส์ทายปัญหา เกมส์ต่อศัพท์หรือทายสี

คำแนะนำ ส่งอมยิ้มให้ถ้าเด็กทายสีของอมยิ้มได้ถูกต้อง หรือไม่ก็เล่นเกมสื่ส่งรับลูกบอลระหว่างคุณกับเด็ก หรือ ให้เด็กได้เล่นของเล่นที่สามารถแสดงทักษะการเคลื่อนไหวทางร่างกาย

เด็กอายุ 4-5 ปี

เป็นวัยที่ชอบเล่นกับเพื่อนเป็นกลุ่มโดยไม่แบ่งเพศ เป็นวัยที่คุยได้รู้เรื่องแล้วจึงไม่ชอบถูกหลอก แกจะรู้ว่าคุณพยายามจะหลอกถ่ายภาพแก เด็กจะแข็งข้อมากขึ้นและมีการพัฒนาการคล้ายๆ กับตอนอายุ 3 ขวบ ชอบปฏิเสธ รู้จักสีสันทัน และชอบลีนบน ก็จะทำอะไรให้ต่อเมื่อมีของแลกเปลี่ยน แต่การถ่ายภาพเด็กเหล่านี้รวมกันยากมาก เพราะเมื่อเค้าได้รวมตัวกับกลุ่มเพื่อนแล้ว เค้าจะเล่นอย่างเดียว เพราะเค้าคิดว่าการเล่นเป็นการแสดงออกซึ่งความพยายามในการดำรงชีวิตอยู่เหมือนคนที่โต ๆ แล้ว ซึ่งสำหรับช่างภาพอาจเห็นเป็นเรื่องขำแต่สำหรับเด็กถือเป็นเรื่องจริงจังทีเดียว ถ้าต้องการถ่ายภาพเด็กขณะกำลังทำอะไรบางอย่างอยู่ ให้ใช้อุปกรณ์ประกอบฉากที่เป็นของจริง เนื่องจากมันจะทำให้เด็กรู้สึกตื่นเต้นและกระตือรือร้นมากกว่าของเล่นของเด็ก

เด็กอายุ 5-6 ปี

เป็นวัยที่เด็กไม่อายอีกต่อไป เด็กจะภาคภูมิใจถ้าคุณเอ่ยปากชมเสื้อผ้าหรืออื่นๆ อายุขนาดนี้สิ่งเดียวที่ทำได้คือ ชวนคุยและถ่ายภาพไปเรื่อย ๆ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความฝันและความจริง

เด็กอายุ 6-7 ปี

เป็นวัยที่รู้สึกตัวว่าโตขึ้นมาก สามารถถ่ายภาพได้ง่ายขึ้น เพราะสามารถคุยได้ด้วยเหตุผล เด็กเป็นวัยที่ขี้สงสัย ชอบทดลอง แต่สมาธิก็ยังไม่มีมากในการทำอะไรที่เดิม อย่างเดียวเป็นเวลานาน จึงต้องใช้กฎเกณฑ์ในการทำงานเช่น ถ่ายรูปตรงนี้เสร็จจะให้ไปพักผ่อนขนม เป็นต้น

เด็กอายุ 7-8 ปี

เด็กวัยนี้เริ่มรู้จักรับผิดชอบงานเล็กๆ น้อย ๆ ได้ เช่น คอยดูน้องไม่ให้หกล้ม รดน้ำต้นไม้ให้อาหารสุนัข เป็นต้น ชอบการแข่งขันกับเพื่อนในห้องเรียน เช่น เรียนได้คะแนนสูงกว่า ทำการบ้านเสร็จก่อน เป็นต้น เค้าจะรู้สึกภาคภูมิใจมาก

เด็กอายุ 8-9 ปี

เด็กผู้หญิงจะเลิกเล่นตุ๊กตา และหันมาสนใจกับรูปร่างหน้าตาแทน ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันอย่างมาก ชอบแต่งตัวคล้ายๆ กัน ทำอะไรคล้ายๆ กัน ถ้าเป็นเด็กผู้ชายจะมีโลกของตัวเองที่เต็มไปด้วยความลับ และมักมั่วสุมอยู่กับพรรคพวก ซึ่งประกอบด้วยเด็กผู้ชายรวมตัวกันข้างบ้าน

เด็กอายุ 9-10 ปี

เป็นวัยที่มักเล่นกีฬาที่เป็นหมู่ เป็นกลุ่ม เพศเดียวกัน เป็นวัยที่ไม่ควรหลอกแกล้วรุกราน ด้วยเหตุผล เด็กอาจสนใจที่จะจับกล้องด้วยตนเอง ควรให้โอกาสทดลองดู โดยผลัดกันถ่าย เด็ก จะให้ความร่วมมือดีขึ้น และยอมเป็นแบบให้ถ่ายภาพโดยไม่เกี่ยงงอนใดๆ

2.6 การถ่ายภาพเด็ก

การจัดฉาก และเลือกฉาก

การจัดฉากหลังที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการถ่ายภาพเด็กที่ดี ฉากหลังที่ดีควรจะทำให้เกิดความแตกต่างของสี หรือความสว่างมีระหว่างฉากหลังกับตัวเด็ก ฉากหลังควรเป็นฉากแบบเรียบไม่ยุ่งหรือสับสน เพราะจะเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ชมไปจากเด็กเนื่องจากเด็กตัวเล็ก แต่ถ้าหลีกเลี่ยงฉากหลังที่ไม่ต้องการไม่ได้ วิธีการที่จะช่วยควบคุมฉากหลังได้ดีก็คือใช้เลนส์เทเลโฟโต้ถ่ายภาพ ฉากหลังที่ได้จะเบลอมากกว่าเลนส์ธรรมดา หรือ เปิดรูรับแสงให้กว้างขึ้นเพื่อลดความชัดลึกลงไป หรืออีกวิธีแก้ไขก็คือ ข้างภาพอาจทำฉากง่าย ๆ โดยการขึงผ้าผืน หรือผ้าห่มสีมืด ๆ บังเอาไว้แต่ผ้าที่ใช้ทำฉากต้องไม่มีรอยขีดข่วน หรือรอยฉีกที่จะดึงความสนใจไปจากตัวเด็กที่เป็นแบบ ซึ่งจะทำให้ได้ภาพบุคคลที่โดดเด่นขึ้นมาควรใช้ผืนผ้าหรือกำแพงเรียบๆ ก็ใช้เป็นฉากหลังได้ ส่วนฉากหลังสีก็อาจใช้เป็นบางกรณีเท่านั้น และถ้าถ่ายภาพนอกอาคารก็ควรใช้ฉากที่ไม่สะท้อนแสง เช่น ผืนผ้าสีเรียบและมีโทนอ่อนข้างมืด ให้เด็กอยู่ห่างจากฉากหลังพอสมควร เพื่อกันไม่ให้เงาตกลงบนตัวเด็ก

แต่อย่างไรก็ตามในทางตรงกันข้ามอาจใช้ฉากที่สามารถบอกเล่าเรื่องราวแทนการใช้ฉากแบบเรียบ เพราะการที่ได้ฉากที่สามารถบอกเล่าเรื่องราวได้หมดในรูปภาพเดียวมันจะช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับภาพนั้นมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการแนะนำให้ผู้ดูภาพทราบว่าเด็กคนนั้นกำลังประกอบกิจกรรมอะไรอยู่ในขณะที่ยถ่ายภาพนั้น โดยเพียงแต่ระมัดระวังในเรื่องของการจัดภาพบ้างเท่านั้น

ตำแหน่งของเด็ก

ควรเข้าไปถ่ายภาพเด็กให้ใกล้ที่สุดที่จะทำได้ เพื่อว่าจะได้ภาพเด็กเต็มพื้นที่บนฟิล์ม แต่มีข้อยกเว้นในบางกรณีที่ยถ่ายภาพเด็กในสวนหรือสนามที่เด็กเป็นส่วนหนึ่งของทิวทัศน์ ตำแหน่งของกล้องควรอยู่ในระดับเดียวกับตัวเด็ก เพราะเด็กจะมองอะไรอย่างสนใจในระดับสายตาของเขาเท่านั้น และเพื่อให้สัดส่วนเหมือนจริงและสร้างความเด่นให้ตัวแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุปกรณ์ประกอบฉาก

ในการถ่ายภาพเด็กเราไม่สามารถกำหนดให้เด็กทำท่าทางได้ตามที่ต้องการเสมอไป ดังนั้นช่างภาพจึงต้องหาวิธีในการควบคุมสถานการณ์บางส่วน โดยให้เด็กทำอะไรบางอย่างที่น่าสนใจ เพื่อดึงความสนใจจากเด็กไว้ไม่ให้คลานหรือเดินหนีไปที่อื่น สำหรับเด็กทารก การให้เล่นตุ๊กต่าผ้าเป็นรูปสัตว์ หรือของเล่นที่มีเสียงดังก็เป็นการเพียงพอที่จะได้กิริยาท่าทางธรรมชาติที่น่ารักของแกไว้ ส่วนเด็กโตหน่อยอาจต้องใช้ของเล่นหรือกิจกรรมอย่างอื่น แต่หลักการก็คงเป็นอย่างเดียวกันคือ หลอกล่อให้เด็กเกิดความสนใจ หรืออยากรู้ อยากเห็น เด็กแต่ละวัยชอบเล่นและสนใจสิ่งของแตกต่างกันไป ดังนั้นอุปกรณ์ประกอบฉากอาจมีได้ตั้งแต่ ของเล่นที่มีสีสันหรือมีเสียงดัง เกมส์ชนิดต่าง ๆ ลูกโป่งหรือแม้กระทั่งอาหาร เมื่อเด็กเริ่มจะเบื่อให้เตรียมของเล่นชนิดอื่น ๆ อีก 1-2 อย่างไว้ใกล้มือ เพื่อส่อให้เด็กเกิดความสนใจในของสิ่งใหม่ เพียงเท่านั้นก็สามารถยืดเวลาการถ่ายภาพออกไปได้อีกนาน แต่ควรระวังเรื่องขนาดของเล่นหากใหญ่มากเกินไป อาจข่มเด็กได้

เสื้อผ้า

การเลือกเสื้อผ้าเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ อย่างแต่งตัวให้กับเด็กมากจนขยับย่นตา เมื่อโลกตามที่คุณสามารถจะจงเสื้อผ้าสำหรับให้เด็กสวมใส่เพื่อการถ่ายภาพ ควรใช้เสื้อผ้าที่มีสีสันสดใส น่าดู สวมใส่ได้พอเหมาะพอดีและใส่สบายอย่าลืมว่าคุณต้องการได้ภาพเด็กที่ดูเป็นธรรมชาติ ดังนั้น การเลือกใช้เสื้อผ้าที่เหมาะสมจะให้ภาพที่สวยงาม นอกจากนี้ยังทำให้เด็กที่เป็นแบบรู้สึกสบายและเป็นสุขอีกด้วย ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากสีหน้าของแกในภาพ

การใช้เสื้อผ้าที่มีลวดลาย ดอกดวง นวัตกรรม จะทำให้แย่งความสนใจไปจากท่าทางน่ารักของเด็กที่สวมใส่อยู่ได้ หากสามารถหลีกเลี่ยงเสื้อผ้าที่หลวมจนเกินไปได้ก็จะเป็นการดี

การจัดแสง

แสงธรรมชาติเป็นสิ่งที่เหมาะที่สุดสำหรับภาพเด็ก เพราะการใช้แฟลชช่วยในการถ่ายภาพ อาจทำให้เกิดการระคายเคืองหรือเป็นอันตรายต่อสายตาของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กอ่อนๆ ดังนั้นการเลือกสภาพแสงที่จะใช้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

การจัดแสงเพื่อถ่ายภาพเด็กไม่มีอะไรยุ่งยาก เช่น ถ่ายภาพในห้องที่มีลำแสงเอกส่องเข้ามา 45 องศาจากด้านบนเหนือของกล้อง และมีลำแสงเสริมซึ่งอยู่ห่างออกไปช่วยลบเงา และช่วยทำให้เกิดจุดสว่างตรงกลางตาของเด็ก ทำให้มีแววตาซึ่งดูมีชีวิตชีวาน่ารักดี

การถ่ายภาพเด็กโดยใช้แฟลชไม่ควรใช้แสงส่องไปยังตัวเด็กโดยตรง ภาพที่ได้จะแข็งไป และมีเงาคำข้างหลัง ทางที่ดีให้แสงแฟลชไปสะท้อนข้างฝาหรือเพดาน แล้วให้แสงสะท้อนตกบน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวเด็กก็จะทำให้ภาพนุ่มนวลขึ้น การฉายแสงแบบนี้ต้องเปิดหน้ากล้องเพิ่มมากขึ้น 1-2 สตอป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะจากฝาหรือเพดานห่างจากตัวเด็กมากน้อยเพียงใด

ส่วนการจัดแสงถ่ายภาพเด็กกลางแจ้งควรใช้แสงอาทิตย์อ่อนๆ มีเมฆปกคลุมบ้างเพื่อแสงอาทิตย์จะได้กระจายแสง แต่ถ้ามีแดดจัดควรให้ลำแสงอาทิตย์ทำมุมองศา กับกล้องกับเด็ก และควรใช้กระดาษแข็งสีขาว ๆ ช่วยสะท้อนแสงไปยังบริเวณที่เกิดเงา ในกรณีที่ต้องถ่ายกลางแสงแดดอย่าให้แสงแดดส่องหน้าเด็กตรง ๆ จะทำให้เด็กนัยตาหิ และหน้าตาที่อ่อนเยาว์จะดูร่าเริง

การเลือกใช้กล้อง

กล้องที่เหมาะสมที่สุดในการถ่ายภาพเด็กก็คือ กล้อง 35 มม. เพราะมีขนาดเล็กกระทัดรัด สะดวก และคล่องตัวในการทำงาน เนื่องจากเด็กเป็นวัยที่ไม่อยู่นิ่ง จึงต้องอาศัยความรวดเร็วในการจับภาพวินาทีต่างๆ เอาไว้ให้ได้มากที่สุด ด้านเลนส์ที่ใช้ก็ควรเป็นเลนส์เทเลโฟโต้เพื่อจะได้ใกล้ชิดกับแบบและได้ภาพในสัดส่วนที่เหมาะสม สวยงาม และที่สำคัญยังช่วยควบคุมฉากหลังได้ดี ฉากหลังที่ได้จะเบลอมากกว่าเลนส์ธรรมดา หรือเปิดรูรับแสงให้กว้างขึ้นเพื่อลดความชัดลึกลงไป

การเลือกใช้ฟิล์ม

เนื่องจากใช้แสงธรรมชาติเป็นแสงหลัก ฟิล์มที่ใช้จึงควรใช้ฟิล์มที่มีค่าความไวแสงสูง เพื่อจะได้เก็บการเคลื่อนไหวของเด็กได้ทัน เพราะธรรมชาติของเด็กเป็นวัยที่ไม่อยู่นิ่งผิดกับผู้ใหญ่ ซึ่งมีการควบคุมตัวเองได้ดีกว่า ดังนั้นการถ่ายภาพเด็กจึงต้องไวมาก อย่างผลงานครั้งนี้ใช้ค่าความไวแสงถึง 400 เพื่อเพิ่มความไวชัตเตอร์ให้กับกล้องมากขึ้น แต่ถ้าถ่ายในสตูดิโอก็ไม่จำเป็นเพราะแสงไฟในสตูดิโอเพียงพอต่อความไวชัตเตอร์ที่สูงได้

การจัดระยะและสัดส่วนของภาพ

เนื่องจากเด็กเป็นวัยที่ไม่อยู่นิ่ง การจัดขนาดสรีระเด็กที่ปรากฏบนฟิล์มเนกาทีฟควรกินเนื้อที่ประมาณ 1/3 ของความยาวฟิล์ม และควรอยู่ในตำแหน่งเหนือจุดศูนย์กลางฟิล์มเล็กน้อย ตำแหน่งที่ว่านี้จะทำให้มีที่เหลือพอสำหรับการเคลื่อนไหวของมือ และการยืดสรีระขึ้นได้อีกนิดหน่อย หากเด็กไม่อยู่นิ่ง ช่างภาพควรฝึกฝนตนเอง ให้สามารถกดชัตเตอร์ได้อย่างรวดเร็ว และควรถ่ายให้ได้ 24 ภาพในเวลา 5 นาที

ช่างภาพควรมีการวางแผนให้รอบคอบก่อนลงมือถ่าย โดยวาดภาพไว้ในใจอย่างชัดเจนว่า ต้องการถ่ายภาพลักษณะใด ขณะเดียวกัน ก็ควรเผื่อใจไว้สำหรับภาพอื่นที่ไม่ได้ตั้งใจว่าจะถ่าย แต่ หากบังเอิญดูดีกว่าที่คิดไว้ ควรเตรียมพร้อมที่จะถ่ายเก็บไว้ทันที แล้วค่อยย้อนกลับไปถ่ายภาพเดิม ที่ตั้งใจเอาไว้แต่แรก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ขั้นตอนการทำงาน

1. ทำการศึกษาหาข้อมูลทางด้านจิตวิทยาเด็ก และพัฒนาการของเด็กตั้งแต่แรกเกิด จนถึง 10 ขวบ เพื่อจะได้เข้าใจพฤติกรรมลักษณะความแตกต่างกันของเด็กแต่ละช่วงอายุ

2. เข้าไปหาแบบที่ต้องการผ่านทางโรงเรียนต่างๆ เพื่อขออนุญาตในการเข้าไปปฏิบัติงาน จากนั้นก็เข้าไปสังเกตการณ์เพื่อดูพฤติกรรมของเด็กแต่ละคน แต่ละวัยที่ต้องการ แล้วจดบันทึก เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับข้อมูลทางวิชาการที่มีอยู่ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับเด็กแต่ละคน

3. จากนั้นก็สรุปแนวทางการถ่ายภาพเด็กแต่ละวัยไว้ ดังนี้

แรกเกิด - 1 ปี (ให้แสดงลักษณะทางการพัฒนาการการเจริญเติบโต)

1 - 2 ปี (ให้แสดงลักษณะทางการพัฒนาการที่พอจะช่วยเหลือตัวเองได้อย่างง่ายๆ ตามความเหมาะสม)

2 - 3 ปี (แสดงลักษณะการชอบเลียนแบบ)

3 - 4 ปี (แสดงลักษณะการเริ่มเข้าสังคม)

4 - 5 ปี (แสดงลักษณะของกลุ่มเพื่อนต่างเพศ ที่ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม ไม่เกิน 3 คน)

5 - 6 ปี (แสดงลักษณะของเด็กที่กำลังอยู่ระหว่างความฝัน กับความเป็นจริง)

6 - 7 ปี (แสดงลักษณะการช่างคิด ช่างทดลอง)

7 - 8 ปี (แสดงลักษณะการมีความรับผิดชอบในงานบ้านที่เบา หรือการแสดงความรัก ในการชอบหรือสะสมของ)

8 - 9 ปี (แสดงลักษณะของการทำกิจกรรมเป็นกลุ่มที่แต่งตัวคล้ายๆกัน 4- 5 คน)

9 - 10 ปี (แสดงลักษณะการทำกิจกรรมเป็นทีมกีฬา)

4. หาแบบที่ต้องการให้ตรงกับแนวทางของภาพที่วางไว้ และควรรหาแบบไว้เป็นจำนวนที่ มากพอสมควร เพราะถ้าหากเกิดเหตุขัดข้องจะได้แก้ไขได้ทันเวลา

5. เข้าไปทำความรู้จักสนิทสนมกับแบบที่เลือกไว้เป็นประจำสม่ำเสมอ โดยเฉพาะเด็กที่ อยู่ในช่วงวัย 3 - 6 ปี เพราะเป็นวัยมักต่อต้าน และตื่นกลัวกับคนแปลกหน้าได้ง่ายกว่าเด็กวัยอื่น

วิธีการก็คือเข้าไปทำความรู้จักกับเด็ก เสมือนเราเป็นเพื่อนเล่นของเขา เข้าไปทำกิจกรรมในห้อง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรียน เช่น ร้องเพลง เต้นรำ วาดรูประบายสี เป็นต้น เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจและให้ความสนิทสนมด้วย จะได้สะดวกในการทำงาน

6. เข้าไปทำความรู้จักเด็กผ่านทางผู้ใกล้ชิดของเด็ก ทางครูประจำชั้น หรือทางผู้ปกครอง โดยเข้าไปพูดคุยเพื่อเก็บข้อมูล แล้วจดบันทึกไว้

7. หาสถานที่ในการถ่ายให้เหมาะสมกับกิจกรรมของเด็กแต่ละวัย และลักษณะการใช้ชีวิตประจำวันของเด็กแต่ละคน เช่นภาพเด็กเล็กจัดให้ไปถ่ายที่สวนสาธารณะ หรือสวนหลวงที่มีบริเวณกว้างๆ เพื่อให้เด็กรู้สึกสดชื่น และมีอารมณ์ที่เบิกบานแจ่มใส ส่วนภาพที่ 3 เลือกถ่ายที่บ้านของเด็กเองเพราะเป็นที่ ๆ เด็กจะสามารถแสดงนิสัยการชอบเลียนแบบการแต่งตัวของผู้ใหญ่ได้อย่างเต็มที่ และเป็นธรรมชาติที่สุด ส่วนภาพที่ 4 - 5 เลือกถ่ายที่สวนสนุกเพราะเป็นที่เด็กวัยนี้ต้องการที่สุดคือการได้เล่น และการได้มีเพื่อนเล่น ภาพที่ 6 เลือกถ่ายที่สนามกอล์ฟ เพราะตามแนวทางของภาพจะถ่ายภาพตามความคิดและความฝันของเด็กวัยนี้ ซึ่งแบบที่เลือกมีความฝันว่าอยากจะเป็นนักกอล์ฟ ภาพที่ 7 เป็นภาพของเด็กที่ช่างคิดช่างทดลองจึงใช้วิธีจัดฉากที่เป็นมุมทดลองเล็กๆ ไว้ให้ ภาพที่ 8 ไปหาฉากที่เป็นทุ่งหญ้าไว้สำหรับให้เด็ก กับ สุนัขของเด็กได้เล่นด้วยกัน ภาพที่ 9 นัดหมายให้เด็กไปเที่ยวนอกบ้านด้วยกัน ภาพที่ 10 ไปที่สนามกีฬาที่เด็กกลุ่มนี้ไปเล่นด้วยกันเป็นประจำ

8. นัดหมาย และกำหนด วัน เวลา สถานที่ ตามที่กำหนดไว้

9. การเตรียมเสื้อผ้าชุดแต่งกายให้เหมาะสมกับกิจกรรมของเด็กแต่ละคน ควรมีการเลือกเสื้อผ้าที่จะใช้ก่อนล่วงหน้า และในวันถ่ายควรเตรียมเสื้อผ้ามาเพิ่มอีกซักประมาณ 3-5 ชุด นัดกับทางผู้ปกครองของเด็กให้เข้าใจทั้งโทนสีเสื้อผ้าที่ต้องการ รูปแบบ ลวดลาย ซึ่งได้อธิบายไว้แล้วในเรื่องการถ่ายภาพเด็กในตอนต้น

10. จัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉาก ให้เหมาะสมกับลักษณะกิจกรรมของแต่ละรูปที่ต้องการ

11. เตรียมของที่จะใช้หลอกล่อเด็กไว้ให้ได้มากที่สุด ทั้งของเล่น ขนม ของใช้ที่เด็กไม่เคยสามารถได้รับอนุญาตให้เล่น เด็กจะรู้สึกตื่นเต้นและสนใจมากกว่า เช่น โทรศัพท์มือถือของจริง ลิปสติก อุปกรณ์ทางการทดลองวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

12. ในวันถ่ายต้องเตรียมพร้อมอุปกรณ์ทางการถ่ายภาพ และอุปกรณ์ที่เป็นของเล่นของเด็กแต่ละวัยไว้ให้เหมาะสมหลายๆ อย่าง

13. เมื่อถ่ายเสร็จแล้วควรรีบนำฟิล์มไปล้างทันที เมื่อได้รูปปริบตรวจสอบถ้าภาพยังใช้ไม่ได้จะได้นัดหมายใหม่หรือนัดหมายแบบคนใหม่ได้

14. การเลือกฟิล์มจะเลือกตามแนวทางของภาพที่ได้กำหนดเอาไว้

15. นำฟิล์มไปอัดขยายจากร้านที่ไว้วางใจได้ และรับอัดขยายภาพจากมือ ขนาด 12 x 18 นิ้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ควรระวังเรื่องการอัปเดตขยายภาพจากฟิล์มเนกาทีฟสีต้องดูเรื่องสีให้ดีให้ตรงกับสีผิวของแบบแต่ละคน

16. นำรูปที่ได้มาทั้งหมดตรวจสอบความเรียบร้อยอีกครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลงานสำเร็จ

ผลงานในครั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด 10 ภาพ โดยเรียงตามอายุของเด็กตั้งแต่แรกเกิด จนถึง 10 ปี

ภาพที่ 1 เป็นภาพของเด็กหญิงอายุ 5 เดือน ซึ่งเป็นช่วงที่เด็กสามารถแสดงรอยยิ้มหรือ
สีหน้า ได้ครั้งแรก

ภาพที่ 2 เป็นภาพของเด็กชายอายุ 1 ปี 2 เดือน ซึ่งพอที่จะเริ่มช่วยตัวเองได้

ภาพที่ 3 เป็นภาพของเด็กหญิง 2 คน ที่นั่งอายุ 3 ปี ที่มีลักษณะนิสัยชอบเลียนแบบ
พฤติกรรมของผู้ใหญ่

ภาพที่ 4 เป็นภาพของเด็กหญิง 2 คน อายุ 4 ปี ที่มีลักษณะนิสัยเริ่มเข้าสังคมเริ่มมีเพื่อน
เล่น

ภาพที่ 5 เป็นภาพของเด็กชาย และเด็กหญิง 3 คน อายุประมาณ 5 ปี ที่มีลักษณะร่าเริง
แจ่มใสไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นนอกจากการได้เล่นสนุกไปวัน

ภาพที่ 6 เป็นภาพของเด็กชาย 5 ปีกว่า ที่กำลังสับสนระหว่างความฝันกับความจริง

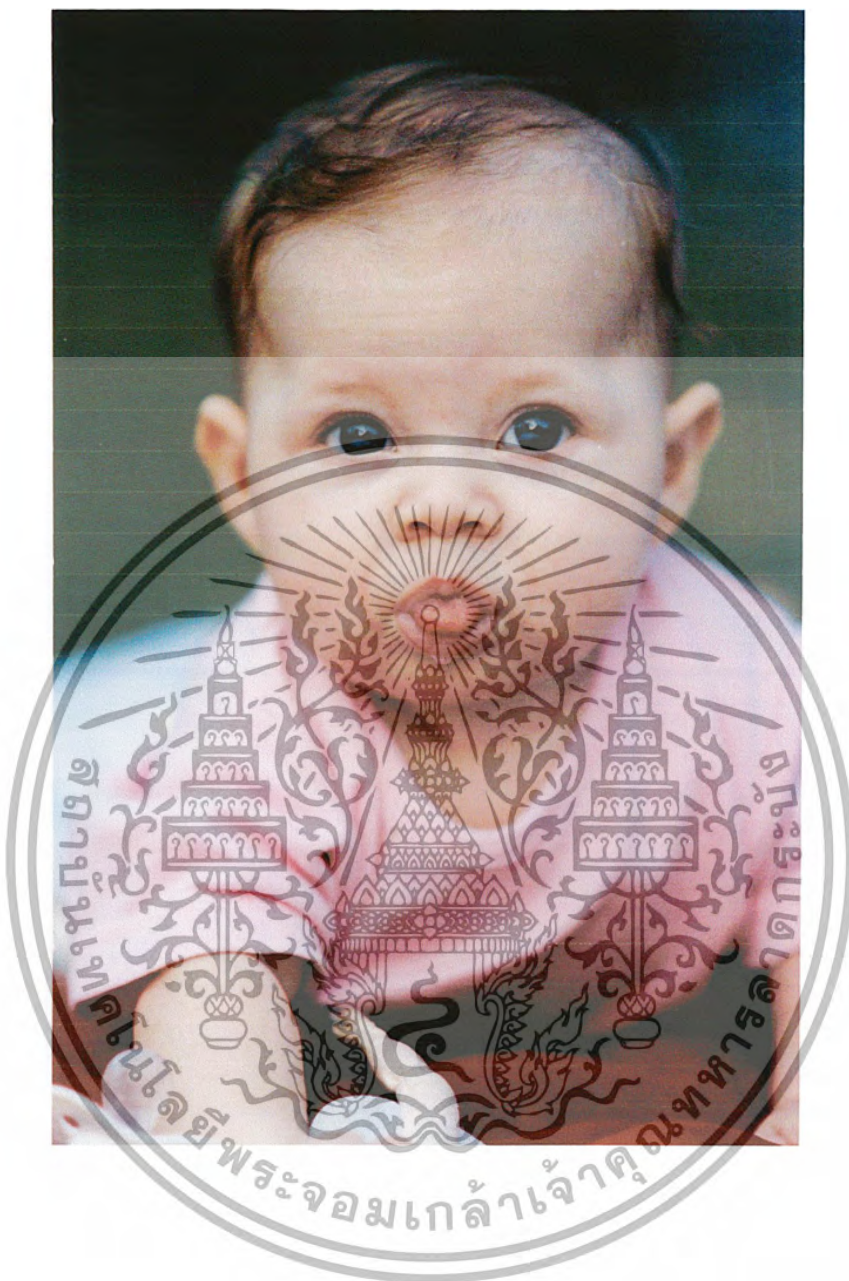
ภาพที่ 7 เป็นภาพของเด็กหญิง 6 ปีกว่า กำลังขำคิดช่างทดลอง

ภาพที่ 8 เป็นภาพของเด็กหญิง 7 ปี ที่กำลังอยู่ในวัยที่เริ่มรับผิดชอบงานเบาๆ ได้ เช่น
การเลี้ยงสุนัข

ภาพที่ 9 เป็นภาพกลุ่มเด็กผู้หญิงประมาณ 8-9 ปี ที่มีลักษณะชอบการแต่งตัวและ
เลียนแบบกันในกลุ่มเพื่อน

ภาพที่ 10 เป็นภาพกลุ่มเด็กผู้หญิงประมาณ 10 ปีกว่า ที่ชอบเล่นกีฬาเป็นกลุ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

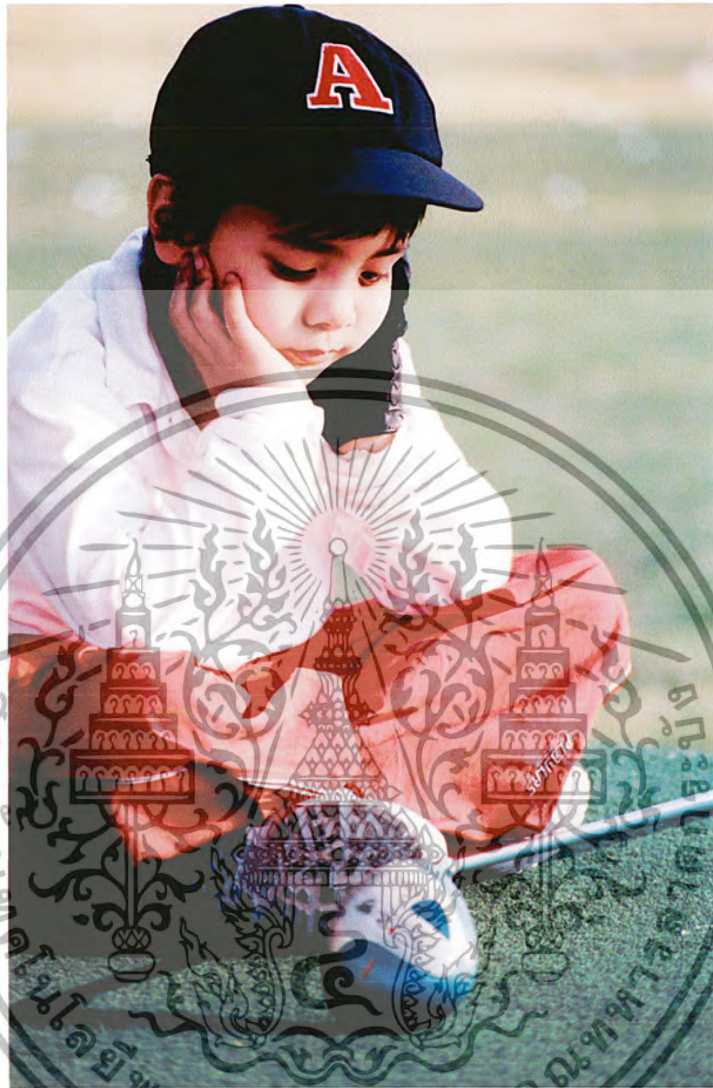
ภาพที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

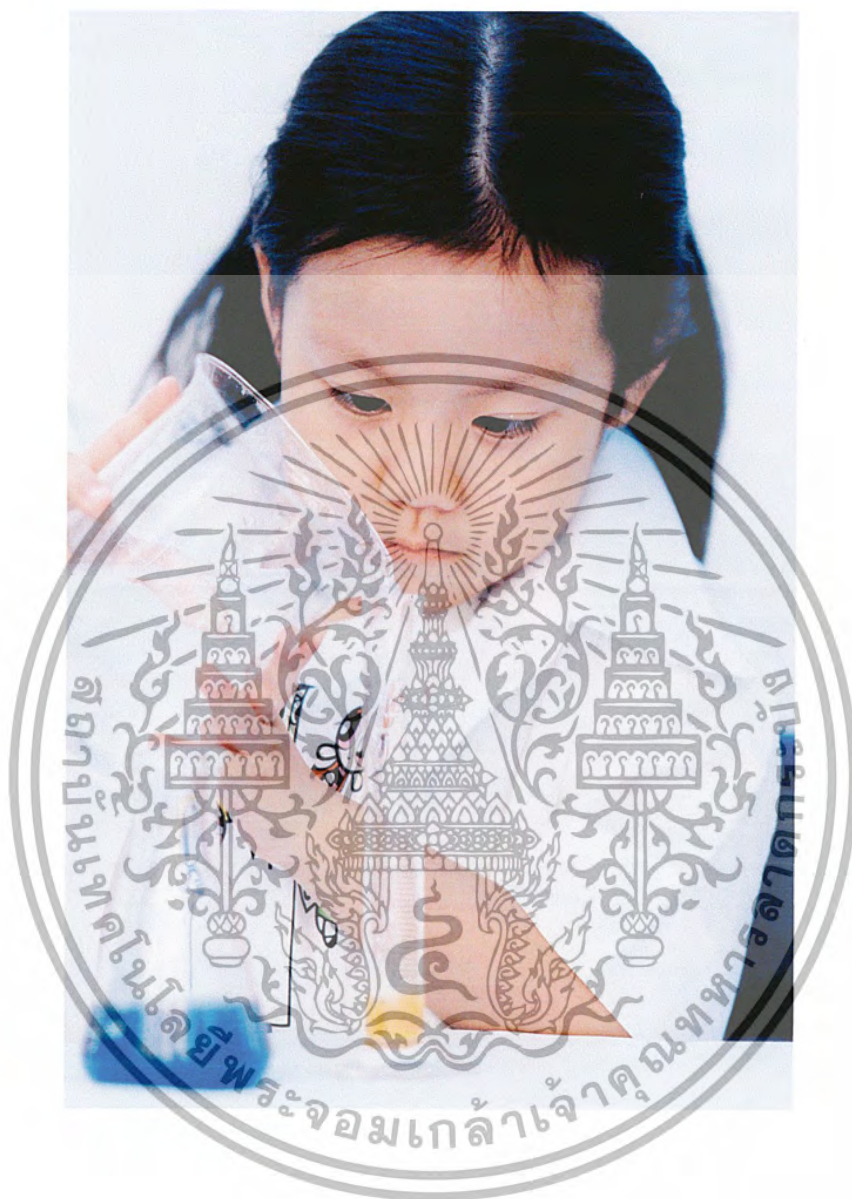
ภาพที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 10

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลงานวิจัย

5.1 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ในการถ่ายภาพเด็กเราไม่สามารถกำหนดให้เด็กทำตามอย่างที่ช่างภาพต้องการได้ ดังนั้นช่างภาพจึงต้องหาวิธีในการควบคุมสถานการณ์บางส่วน ดังนี้

1. การเลือกแบบ ในการทำงานควรเลือกแบบแต่ละวัยไว้อย่างน้อย 2 คนขึ้นไป เพื่อจะได้มีแบบสำรองหากเกิดปัญหาในการถ่ายภาพภายหลัง และควรมีการติดต่อนัดหมายกับผู้ปกครองของเด็กให้เรียบร้อยก่อนวันถ่าย 1 วันเพื่อตรวจสอบความพร้อมของเด็ก เช่น ป่วยหรือไม่ เป็นต้น
2. ควรมีการสร้าง ความคุ้นเคย หรือสอบถามกับตัวเด็กเองว่าเค้าชอบหรือไม่ชอบอะไร เช่น เด็กบางคนก็จะกลัวสุนัขหรือแพ้นสัตว์ ต้องตรวจสอบให้เรียบร้อยก่อนถ่าย
3. การนำของเล่น โดยเฉพาะพวกขนมมาเป็นใช้หลอกล่อ หรือใช้ต่อรองกับเด็กจะได้ผลกับเด็กแทบทุกคน
4. เนื่องจากเด็กเป็นวัยที่ไม่หยุดนิ่ง ช่างภาพควรฝึกฝนตนเอง ให้สามารถกดชัตเตอร์ได้อย่างรวดเร็ว และควรใช้เลนส์ที่มีระยะช่วงเลนส์หลายๆ ช่วง เช่น 70 – 105 มม. หรือ 70 -200 มม. เพราะจะได้ปรับระยะของกรอบภาพได้รวดเร็วขึ้น
5. ในการถ่ายควรจัดขนาดของสรีระเด็กที่ปรากฏบนฟิล์มควรกินเนื้อที่ประมาณ 1/3 ของความยาวฟิล์มและควรอยู่ในตำแหน่งเหนือจุดศูนย์กลางฟิล์มเล็กน้อย เพื่อจะได้เหลือเนื้อที่พอสำหรับให้เด็กเคลื่อนไหวได้

5.2 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาสามารถแบ่งกลุ่มลักษณะการทำงานได้ 3 กลุ่มใหญ่ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มเด็กเล็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 1 ปี เป็นวัยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลยเป็นวัยที่มีความบริสุทธิ์ที่สุด ความต้องการของเด็กวัยนี้หลักๆเลยขอแต่กินอึม นอนหลับ แกก็จะให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี แต่ทั้งนี้แม่ของเด็กวัยนี้จะเข้ามามีบทบาทพอสมควรเพราะเด็กวัยนี้จะไม่มีความผูกพันและใกล้ชิดกับแม่อย่างมากโดยผ่านการสัมผัส และสัมผัสผ่านทางด้านกลิ่น ด้านเสียง ด้านรูปลักษณะที่คุ้นเคย ซึ่งไม่มีใครแทนที่ได้ แม่จะให้ความรู้สึกที่ปลอดภัย และอบอุ่นแก่เด็กในเวลาทำงานได้ดีที่สุด และจะส่งผลให้การทำงานง่ายขึ้นด้วย วิธีการทำงานกับเด็กเล็กจะใช้เวลาทำความรู้จักคุ้นเคยเป็นช่วงเวลาสั้นๆประมาณครึ่งวันเป็นอย่างมากในการสร้างความสนิทสนมก่อนการถ่ายจริง การดึงดูความสนใจในการถ่ายภาพจะใช้ของเล่นของเด็กเป็นตัวสำคัญในการทำให้แบบไปในทิศทางที่ต้องการ กลุ่มที่สองคือกลุ่มเด็กที่อายุระหว่าง 3 – 6 ปี ในการทำงานกับเด็กกลุ่มนี้ต้องใช้เวลาเข้าไปทำความรู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดีเสียก่อน โดยเข้าไปพักท่ายพูดคุย หรือร่วมกิจกรรมในห้องเรียนกับเด็กเป็นประจำ สม่่าเสมอ เสมือนเป็นเพื่อนเล่นของเด็ก พร้อมทั้งทำความรู้จักผ่านผู้ปกครองหรือทางครูประจำชั้นเพื่อจะได้รู้จักนิสัยที่แท้จริงมากยิ่งขึ้นว่าแต่ละคนชอบหรือไม่ชอบอะไร จะได้ปฏิบัติตัวให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน เด็กวัยนี้จัดเป็นช่วงที่ซนที่สุดและยากต่อการทำงานที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างมากที่จะต้องมีส่วนช่วยในการทำงานหลาย ๆ คน กลุ่มที่สามคือกลุ่มเด็กที่อายุระหว่าง 7 – 10 ปี เด็กวัยนี้ใช้เวลาทำความรู้จักคุ้นเคยแค่ระยะเวลาสั้น แค่พอรู้จักตัวตนของแกเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการถ่ายภาพให้เหมาะสมกับแต่ละวัย โดยใช้วิธีการพูดคุยสอบถามจากตัวเด็กเองว่าเค้าชอบไม่ชอบอะไร แล้วค่อยอธิบายการทำงานให้เด็กฟัง เด็กก็จะเข้าใจและให้ความร่วมมือในการทำงาน

ผลสรุปในการถ่ายภาพเด็กแต่ละช่วงอายุ ต้องอาศัยปัจจัยหลาย ๆ ด้านทั้งจากช่างภาพที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจทางด้านถ่ายภาพเด็กเป็นอย่างดีแล้ว ยังต้องมีใจรักเด็กด้วย ความพร้อมด้านทางผู้ปกครองที่ต้องให้ความสนับสนุนร่วมมือในการทำงาน ที่เห็นจะขาดไม่ได้เลยและมีความสำคัญที่สุดก็คือ ความร่วมมือจากตัวเด็กเอง ที่จะต้องมีสภาพร่างกาย และสภาพจิตใจที่ดี เพราะสิ่งที่ไม่แน่นอนอย่างหนึ่งเกี่ยวกับการถ่ายภาพเด็กก็คือ ความไม่แน่นอน เพราะเราจะไม่สามารถทำนายได้เลย ช่วงขณะต่อไป เด็กจะทำอะไร จะเป็นอย่างไรที่คุณคิดหรือไม่ อย่างไรก็ดี ในฐานะช่างภาพการที่เราได้ศึกษาถึงพฤติกรรมของเด็กจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากที่จะช่วยให้เรามีอำนาจในการควบคุมเด็กได้บ้าง แต่ทั้งนี้ความรู้ทั้งหลายจะไม่มีประโยชน์อันใดเลยหากเด็กไม่สามารถปฏิบัติตามความต้องการของช่างภาพได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- รศ.ณรงค์ สมพงษ์. (ป.ป.ป.). หลักการถ่ายรูป. นครปฐม: ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตร
แห่งชาติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงสน.
- ปีทมาดี จารูร. (2528). การถ่ายภาพบุคคล. กรุงเทพฯ: บริษัทสงวนกิจการพิมพ์
- ดร.ศรีเรือน แก้วก้วาล.(2540). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 1: แนวคิดเชิงทฤษฎี – วัยเด็ก
ตอนกลาง.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ประภาพันธุ์ กรโกสียกาจ.(ม.ป.ป.). เอกสารการสอนชุดวิชา การพัฒนาพฤติกรรมเด็ก.นนทบุรี:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ราสี ธรรมนิยม. (2530).แก้ปัญหาสุกรัก.กรุงเทพฯ.โรงพิมพ์สหบูรพาสาส์นการพิมพ์.
- ประภาพันธุ์ กรโกสียกาจ.(ม.ป.ป.). (2527).เอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาพฤติกรรมเด็ก.
กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Suzanne Szasz. (1966).How I Photograph Children.New York:AM PHOTO.
- Nibbelink,Don. Picturing People.(n.d).New York:American Photography Book

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาว กัญชนิกา เมืองวงษ์

เกิดวันที่ 13 สิงหาคม 2525

เกิดที่ โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน

เชื้อชาติ ไทย

สัญชาติ ไทย

ศาสนา พุทธ

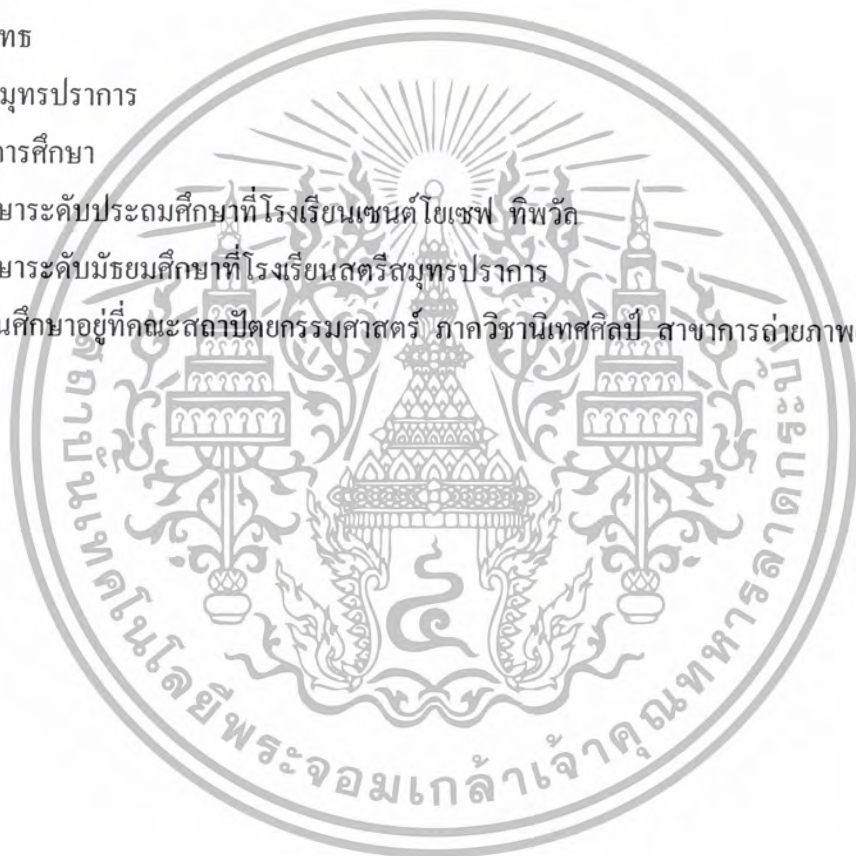
ภูมิลำเนา สมุทรปราการ

ประวัติทางการศึกษา

การศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนเซนต์โยเซฟ ทิววัด

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ

ปัจจุบันศึกษาอยู่ที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชานิเทศศิลป์ สาขาการถ่ายภาพ(สมทบ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้